

[Bertel Haarder]

marxister kan gøre dem efter. Vi finder det helt forrykt at foreslå beskæftigelsesproblemerne løst ved at begynde med at foretage offentlige personalereduktioner. Rækkefølgen er forkert. Venstre lægger vægt på SV-aftalens ordlyd om, at vi skal sikre forudsætningerne for en stram indkomspolitik, der så vidt muligt også sikrer opretholdelsen af de disponible realindkomster. Det sidste forudsætter det første. Det er den eneste fremkommelige vej, når man betragter de økonomiske og parlamentariske muligheder.

Jeg skal til slut sige, at venstre støtter regeringens ændringsforslag og afviser alle de andre.

Palle Simonsen (K.F.):

Jeg synes, der er god grund til at indlede med en tak til socialdemokratiets nye finanslovdører, hr. Camre. Jeg synes, at hr. Camre krystalklart gjorde op i dag, hvad dette finanslovsforslag består af, og hvad der er indeholdt i de ændringsforslag, som er kommet fra regeringens side. Jeg må indrømme, at det stod lidt i kontrast til hr. Bertel Haarders bemærkninger for et øjeblik siden om nødvendigheden af at få mere styr på de offentlige udgifter.

Hr. Camre nævnte bl. a., at da finanslovsforslaget blev fremsat i august, udtalte finansministeren, at forslaget, som det var fremsat, selvfølgelig måtte undergå nogle justeringer. Det var derfor med meget stor glæde, at vi, da SV-regeringen var blevet dannet, modtog budskabet om, at der skulle nedskæres med 1½ mia kr. på udgiftsområdet.

Når vi nu har set ændringsforslagene fra regeringen, så må vi nok konstatere, at disse ændringsforslag er forsvundet op i den blå luft. Men jeg har også forstået på hr. Camre i dag – det var en af de meget vigtige ting i hr. Camres indlæg – at det er bruttobesparelser. Det er altså et nyt udtryk, vi har fået ind i diskussionen, når vi taler om nedskæringer på de offentlige udgifter: begrebet bruttobesparelser.

Der er altså bruttobesparelser på regeringens side for 1½ mia kr., men når man gør regnestykket op, hvad udgiftssiden angår, så må vi konstatere, ikke som hr. Camre sagde, at nedskæringen har været 37 mill. kr., for jeg må desværre korrigere hr. Camre og sige, at den faktisk helt nøjagtigt er 40 mill. kr.

Det er, hvad regeringens ændringsforslag totalt fører frem til. Det vil sige, at det i virkeligheden svarer til 0,035 promille, som regeringen har mandet sig op til at skære ned.

Det, som jeg godt vil konstatere her på nuværende tidspunkt, er dette, at alt er ved det gamle, vi fører stadig væk en socialdemokratisk politik. Vi kan i virkeligheden sige nøjagtigt det samme, som vi kunne ved tidligere finanslovdebatter, hvor socialdemokratiet har siddet som mindretalsregering: alt er ved det gamle – god socialdemokratisk politik.

Ser vi på spørgsmålet om underskuddet på drift, anlæg og udlån efter ændringsforslagene fra regeringen, så er det nu altså reduceret til en forbedring på 2,2 mia kr. i forhold til oktoberskønnet 3,1 mia kr. Det er altså en følge af de ændringsforslag, der er stillet i forbindelse med indregning af momsforhøjelse og ændrede afgiftsskøn. Men det vil jo i virkeligheden sige, at ikke engang provenuet af det øgede skattetryk kan anvendes til en egentlig nedbringelse af underskuddet på drift, anlæg og udlån. Det er altså i virkeligheden et dårligere finanslovsforslag, der efter regeringens ændringsforslag nu ligger på folketingets bord.

Det er jo i god overensstemmelse med finansministerens tankegang, som den kom frem på socialdemokratiets kongres i weekenden, hvor vi som almindelige seere i vores små hjem fik lejlighed til at stifte bekendtskab med, hvad finansministeren mener, når han taler til sine egne. Jeg skal ikke skjule, at vi ind imellem har haft fornemmelsen af, at finansministeren egentlig godt vil have greb om de offentlige udgifter og egentlig ind imellem forsøger på – det har finansministeren i hvert fald givet udtryk for, når vi har drøftet det her i folketinget – at sige, at det ikke kan fortsætte.

Men når finansministeren taler til sine egne, så fortæller han, at den stigning, der sker i forbindelse med dette finanslovsforslag, i virkeligheden er den største igennem en række år. Der bliver ansat 39.000 flere i den offentlige sektor i 1979, sagde finansministeren. Der er en stigning i udgifterne på 5 pct., sagde finansministeren. Finansministeren betragter det naturligvis som en landvinding, og det er jo også en landvinding set ud fra et socialdemokratisk synspunkt. Vi kan endnu en gang fastslå, at det er god gammeldags